
Inden Skuddet falder

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Inden Skuddet falder

4

Inden Skuddet falder

Inden Skuddet falder

Inden Skuddet falder
Af Kaj Munk
Nat.d.27.11.38[1]

Vi sad og raslede af Sted ned mod Ribe, Menighedsraadet i Vedersø og jeg. Biskoppen vilde gerne snakke med os, og vi var alle en Del betuttede. Jeg sad ved Rattet, og ved Siden af mig sad Raadets Formand, Anton Halkjær, der er født i J. C.s Stadil og er Vestjyde over hele Kroppen og i Sjælen med. Han er min gode Ven; hvem af os to det vil gøre mest ondt i, om vi en Dag skal skilles, det er vist ikke til at sige. Vi sad begge og var sygt bange for, at den Dag var nær, og hvad siger saa en Vestjyde i en Stund som denne?

”Ja,” siger Anton, ”nu kører vi jo saa paa et af de lange Stræk ad Sønder, hvor Folk i gamle Dage drev de grande Studehære og ogsaa de store Svineflokke. Jeg kan da huske, de Gamle fortalte om, naar de stod paa Torvet i en eller anden tysk By, og Svinene havde faaet udhvilet sig, hvordan de saa havde et eller andet Medikament, de kunde stoppe ind i Enden paa dem, saa de slog Krølle paa Halen; saa kom jo Køberne og spurgte: hvad koster de friske kry Grise med Krøllen paa Halen? Og saa blev de solgt, og man gav sig i Stilhed i Lag med at stoppe Medikamentet ind i et nyt Hold. Saa var der god Gang i Forretningen hele Tiden. Ork jo, Folk var smænd lige saa dygtige i Handel og Vandel i gamle Dage, som de er nu. For Resten er der da, saa vidt jeg ved, endnu de Steder, hvor de bruger at stikke et Sennepskorn ind bagi i en Hest, naar den skal sælges. Naar den saa rejser Halen og skrunker sig op, kan enhver jo se, at det er et Øg med Humør i, den er sund og frisk. Og har vi noget bedre end vore Øjne at forlade os paa? Hvis vi ikke kan stole paa dem, hvad kan vi saa stole paa? Saadan var jeg engang som ungt Menneske sendt over til et Nabosogn med et Føl, en Mand derovre havde købt af min Far. Jeg gjorde et bitte Ophold undervejs hos nogen Bekendte i en Gaard, Manden hed Svend Holm og Konen Stine Stamp. ”Den Føl har et svullent Knæ,” siger saa hun, Stine. Det mente jeg nu ikke, og Svend Holm sagde ogsaa imod. ”Da har jeg en Ting inde, der kan stille Trætten,” og Stine bevægede sig værdigt ind efter sit Skræddermaal, tren atter ud, og maalte hoverende først det ene Knæ og saa det andet – de viste sig at være lige tykke.

Men hun var dog mægtig nok til at sige: ”Ja ja, jeg tror nu bedre paa mine Øjne end paa det her.”

Og saa slog hun med Nakken og gik ind.

Kaj Munk.